

Geachte voorzitter en leden van deze raadscommissie, geachte wethouder,

Mijn naam is Steven van Heuven. Ik spreek hier op eigen titel als gelukkige en trotse inwoner van Engelbert – één van de nog altijd goeddeels landelijke MEER-dorpen. De *Windverkenning*, kundig en met open vizier geleid door het *Windplatform Groningen*, zet – ondanks haar open en verbindende insteek – het dorp flink op de kop, en ook zo in Hoogkerk. Als illustratie daarvan heeft u de gevarieerde meningen kunnen teruglezen in het verslagleggende Magazine. Ik ben in dat magazine terecht gekomen als de klankbordgroeper met wellicht het meeste enthousiasme voor de voorliggende plannen. Er is namelijk een waslijst aan redenen om wind niet alléén op zéé te willen realiseren. Ik onderschrijf die redenen, én ik erken dat wind op land een verandering in aanzien en beleving van ons leefgebied met zich meebrengt.

Ondanks de fenomenale toename van ons energieverbruik, lijken Nederlanders de laatste 50 jaar alle idee verloren te hebben van waar onze energie vandaan komt – als gevolg van transport over lange afstand vanuit mijnen, bronnen en centrales aan de onzichtbare randen van onze maatschappij. De komende decennia zal – met spoed handelend naar nieuwe inzichten – onze energievoorziening vanaf de onzichtbare randen van onze maatschappij, weer dichterbij huis komen en zichtbaarder worden. Deze terugkeer naar ‘de menselijke maat’ hoeft geen straf te zijn; de dorpsmolen was ooit een icoon van welvaart, en dat kan zij – wat mij betreft – wéér worden.

En ik zeg ‘dorpsmolen’, niet ‘stadsmolen’. Want zoals een stad – met al haar monden en stoeptegels – niet kan voorzien in haar eigen voedsel, zo kan zij – met al haar wasdrogers en hoogbouw – ook niet voorzien in haar eigen CO₂-vrije elektriciteit. In beide gevallen wordt vertrouwd op het buitengebied. En in beide gevallen wordt (of werd?) de landelijke partij tekort gedaan. De boer verdient niet of nauwelijks genoeg om duurzaam en diervriendelijk te kunnen produceren, en de burens van wind- en zonneparken krijgen als genoegdoening voor overlast een habbekrats – een wipkip, zoals dat is gaan heten. Maar er speelt een landelijke discussie over herwaardering van deze ‘essentiële diensten’, teneinde ze niet geheel te verliezen. En dus eist het Klimaatakkoord nu een participatie van omwonenden in energieparks van ten minste 50%, in plaats van dat álle winst afvloeit naar industrielen, investeerders, Saoedi's en Zweden.

De verlengde Windverkenning zal – naast ecologische studie – in meer detail onderzoeken welke vorm en mate van bewonersparticipatie gewenst is. Als schot voor de boeg: het is mij duidelijk dat áls dit dorp een windpark accepteert, dat alléén zal zijn wanneer de opbrengst van het park gehéél ten goede komt aan de lokale gemeenschap, volgens een verdeling die we zélf maken binnen een op te richten energiecoöperatie, als compensatie voor de dienst we leveren door in te boeten op zicht, ruimte en rust.

Aldus vormgegeven, wordt ‘t Cooperatief Windpark Roodehaan een lichtend voorbeeld van hoe de energietransitie wél vorm kan krijgen. Ik zou trots zijn om dáár lid, en buurman, van te zijn.